

אָרַם פֿאַר בַּחַד וּלְקַתְּנָהּ בִּי אֵין מִבְחָשִׁים מִהֶמְדִּים שׁוּ״ם. אַזל אֵין מִכְחָשִׁים
 לֹא מֵהֵמָּן וְיִלְ״ע ע״כ שֶׁמֶר אֵינִי יוֹדֵעַ דִּלִּי אֲמַר בְּהִדְלִי לֹא
 אֲכַלְתִּי פִּשְׁתִּיטָא לְפִטְוֹר דַּעַד אַחַד אֵינוֹ קֵס רַב לְשֹׁבָעֵה כַּפְרִישֵׁה
 בְּמַתְנִינִין: **אִל** דְּרַמָּא מַעֲמִיבֵהוּ דְרַבְנָן מִשּׁוּם מִינֵי דְרֵא בְּעִי אֲמַר
 מִדּוּר הִיחִייתִי וְכוּ׳. שְׂמַע לְפִנֵּי הִיטָא

שהוא נאמן מטעם מינו שיכול לומר מויד (א"י) לו הייתי וקשה ששרי מינו במקום עדים הוא ע"ש עדים שאלכ ובהוא אמר לא כלכלני וא"כ (ס' מהמנמנ) ליה במקום עדים מכח מינו ואמרינן ב"מ (דף פ"א) מינו במקום עדים לא אמרינן גבי ההיא דל"א תיזיל באורחא דנהר פקדו וז"ל באורחא דנהר ס' אין זה מילי ולא מילי איניש נפשיה רשיעא כדאמרינן (א"י) (קדושין דף י"ג) גבי ההיא דב"א מן החלון וביא"ו לו מן הדלוקא (א"י) (הביא לו) א"ש פ' שאומר בעל הבית לא היה בלבי מזה מזה מזה בעל הבית כו' דדברים שבלב אינן דברים לו והתם מוכח ליה ופרין דלמלא מן הפטור נפשיה מקריבן קאמר ונאשי דל"כ אמר אמר מויד הייתי ופרין והא לא מנשי איניש נפשיה פ' רשיעא לכך י"ש לומר דהא דנאמן הכא (ס') דמיתרי' דיבוריה דל"כ לא נתימר לא דאמר לא כלכלני רוצה לומר לא כלכלני שוגג אלא מזה והכי פירושה מינו דל"כ בעי אמר מויד הייתי פטור השתא נמי מה שאמר לא כלכלני כך כרה לומר והכי מן מרתנין מילתיה דבבב"י היה דעמו וא"כ על גב דל"א מנשי איניש נפשיה רשיעא כדאמר (פסחדין דף ט"ו) גבי פלוני רבעי דל"א נאמן משום דאין אדם משיש ונאמן רשע היינו ליפסל נפשיה לו מהנינן א"כ לא אמר מויד כלכלני מלכ מהנינן (א"י) דלדאמן ומתובין לטובה שאינו רוצה להביא חולין בעורה וא"כ ויפשייליה אם היה דעמו לכך אמר וי"ש לומר דלפ"י הדר אמר מויד לא כלכלני שוגג אלא מויד כ"כ שאל אמר כך בצאותה שעה מחייב ר"מ והכי איחא בצורת הכנים אומר ר' מאיר לא בתחלה אומר מויד הייתי שומעין לו אלא לו היה דן עממה לו היה פ"ה שאומר לא כלכלני ולא אמר בידי ואפי"ן אומר אח"כ לא כלכלני שוגג אלא מויד חייב ור"ת איך מחייב ר' מאיר והאמר לא כלכלני ובע"כ לא יצא חטאת כדאמרין ב"ק (דף מ"א) איני תפוסות א"י ממכנין אותן וי"ל (ס') דהתם מיירי כשאמר דל"א מיחא ליה בכפרה אבל האי מיחא ליה בכפרה אלא שהוא סבור להיות פטור משכנין אותו:

נפקא מינה לטובא. וה"נ מני למימר נפקא מינה היכא שאמר לא אכלתי לא שוגג ולא מזיד: (מן) **ובמדרים** חכמים דר' יהודה בהבבין ובביתא מקדיש אבא בטומאה לא מודו דפמור. רש"י פירש שמי לשונות שם ור"י פירש שטות אחרת ומודים חכמים לר' יהודה כו' אבל בטומאה לא מודו ליה כימן טעמא והוא אמר לא טעמא ומיפשא ש"ס טמאי חילינא בטומאה ישנה מ"ס חכמי ור"י האל טעמא שטעמא בטומאה חדשה ומשום הכי לא מודו דלא ש"י מיגו וטעמאיהו דרבנן משום מיגו והווקא בחלצים שם ובעריות מודו משום דש"י מיגו אבל בטומאה לא מודו דלא ש"י מיגו אבל לר' יהודה טעמא משום דפליגי נאמן על כו' פטר הכא והכא ומיפשא צביא טעמאיהו דרבנן דפליגי עליה דר"מ שם טעמא לא מודו דיבוציה כדמשמע הכא ואל כרנ דר"מ היינו כר' יהודה טעמאיה משום דפליגי נאמן על עמא ודמי צביא לעולם

ומא רק מטעם מיגו והא דפליגי הכא
מאחי דלא חשבי רבנן דמיתריך דיבוריה
שר"ל לא עמדתי בטומאתי אלא טבלתי
דמשמע לא שוגג ולא מוזיד כיון שלא
ר לא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת
אזוהי קרבן ומאי פריך הא דפיו מחייבו
קרבן

תורה אור השלם

הגהות מהר"י

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]

(א) [נדל"ל עמדו קיין בו ביום ברבעתים היינו של שמי נשים בחצי דינר של אשה אחת ברובע דינר]

(א) [גדל"ל עמדו קיץ בו ביום ברבעתים היינו של שתי נשים בחצי דינר של אשה אחת ברובע דינר]